

UN POEME, DEUX LANGUES

Proposé par **Đỗ Quang Trình JJR 64**, dit **Tứ Cua**

Milly ou la terre natale

Pourquoi le prononcer ce nom de la patrie ?
Dans son brillant exil mon coeur en a frémi ;
Il résonne de loin dans mon âme attendrie,
Comme les pas connus ou la voix d'un ami.

Montagnes que voilait le brouillard de l'automne,
Vallons que tapissait le givre du matin,
Saules dont l'émondeur effeuillait la couronne,
Vieilles tours que le soir dorait dans le lointain,

Murs noircis par les ans, coteaux, sentier rapide,
Fontaine où les pasteurs accroupis tour à tour
Attendaient goutte à goutte une eau rare et limpide,
Et, leur urne à la main, s'entretenaient du jour,

Chaumière où du foyer étincelait la flamme,
Toit que le pèlerin aimait à voir fumer,
Objets inanimés, avez-vous donc une âme
Qui s'attache à notre âme et la force d'aimer ?...

Alphonse de Lamartine

Nơi cố hương Mỹ Lý

Tiếng cố hương vì đâu nhắc tới,
Nơi lữ du khắp khơi trăm đường.
Tiếng đâu gọi mỗi nhớ thương,
Gót hài người cũ, tiếng vàng bạn xưa.

Kia trái núi thắm mờ sương áo,
Nọ lưng xô khi sớm tuyết reo,
Ngọn dương thưa thớt lười tiều,
Lầu xưa nhuộm vẻ tiêu điều hoàng hôn.

Tường rêu sạm, sườn non , đường dốc ;
Bên suối trong trẻ mục qùy chơi,
Nước trong từng giọt nhẹ rơi,
Nghiêng bình lần hứng thành thơ chuyện trò.

Trong nhà cỏ, lửa lò rực cháy,
Khách lữ hành ưa thấy khói bay ;
Vô chi mọi vật xưa nay,
Mà sao giàn buộc lòng này nhớ thương.

Hoàng Khôi

Ainsi,toujours poussés vers de nouveaux rivages,
Dans la nuit éternelle emportés sans retour,
Ne pourrons nous jamais sur l'océan des âges
Jeter l'ancre un seul jour ?

L'homme n'a point de port,le temps n'a point de rive,
Il coule et nous passons.

Mais pourquoi m'entraînez vous vers ces scènes passées ?
Laissez le vent gémir et le flot murmurer.
Revenez,revenez Ô !mes tristes pensées !
Je veux rêver et non pleurer.

Cứ trôi , trôi mãi,mãi xa,
Trong đêm vô tận biết là về đâu ?
Bề trên ròn rập ba đào,
Để không một phút cấm sào nghỉ ngơi.

Rồi ra nước chảy hoa tan,
Đời người không bến,thời gian không bờ.

Cách Chi

Sao lại cứ vẫn vơ chuyện cũ,
Lặng yên cho sóng gió kêu than ;
Mạch sâu lai láng khôn hàn,
Muốn đem mộng cũ dẹp hàng lệ sa.

Vô Danh